

РЕШЕНИЕ

№ 7820

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 07.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **3440** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е по жалба на кмета на Столична община /СО/, срещу Заповед № 18-2645/11.03.2022г. на Началник СГКК – [населено място], с която е одобрено изменението на кадастралната карта и кадастралните регистри /КККР/ на [населено място], одобрена със Заповед № РД-18-68/02.12.2010г. на ИД на АГКК, последно изменена със Заповед № 18-8357/07.11.2017г. на началник СГКК – С., състоящо се в промяна на границите на съществуващи обекти в КККР на имоти и нанасяне на имот с кад. ид. 68134.1943.28 в съответствие с границите на УПИ Х.-28, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“ и промяна на границите на поземлен имот с кад. ид. 68134.1943.1363, като се нанася поземлен имот с кад. ид. 68134.1943.3110 в съответствие с частта на поземлен имот пл.№ 20а, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“, м. „Антоновска ливада“ по предходен регулационен план, одобрен със Заповед № 3252/27.08.1958г.

Твърденията са, че оспорената заповед е нищожна, алтернативно се иска нейната отмяна като незаконосъобразна, поради несъответствие материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. По същество се твърди, че с оспорената заповед се засяга имот улица - публична общинска собственост, с което е налице спор за собственост (материално право) по отношение на частите от улицата, засегнати от Заповед № 18-2645/11.03.2022г.

В съдебно заседание жалбоподателят кмет на СО, не се явява и не се представлява. Постъпило е становище по делото, в което са развити съображения за порочност на оспореният административен акт.

Ответникът Началник СГКК-С., за съдебно заседание редовно призван, не се явява и не се представлява. В писмено становище по делото аргументира неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна Л. В. Т. се явява лично и с адв. М., която моли за отхвърляне на жалбата и претендира разноси по делото.

Заинтересованите страни Р. Л. Т., В. Л. Т., В. В. Т. и кмет на район В., СО, за съдебно заседание редовно уведомени, не се явяват и не изпращат представители.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл.168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства – нотариални актове № 3, том Х., дело 3738 от 3.09.1969г.; № 66, том I, дело 1470 от 20.01.1981г.; № 198, том III, дело 482 от 8.02.1982г.; № 142, том L., дело 16951 от 02.08.1996г.; №143, том L., дело 16952 от 02.08.1996г. се установява, че Р. Л. Т., В. Л. Т., В. В. Т. и Л. В. Т. са съсобственици по отношение на Х.-28, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“ и поземлен имот пл. № 20а, кв. 13 по предходен регулационен план, одобрен със Заповед № 3252/27.08.1958г.

От приложените по делото скици с № 15-375432/07.04.2022г. се установява, че имот с кад. ид. 68134.1943.1363 е с площ от 721 кв.м., начин на трайно ползване: за второстепенна улица (ул. К. крепост).

Производството пред началника на СГКК-С. е започнало по Заявление вх. № 01-561276/07.10.2021г. от Л. В. Т., Р. Л. Т., В. Л. Т. и В. В. Т., с искане за нанасяне на корекции в кадастралната карта за имоти 68134.1943.28 и 68134.1943.1363. Искането е основано на наличие на непълноти и грешки в КККР и нанасяне на имот 68134.1943.28 в съответствие с границите на УПИ Х.-28, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“, одобрен със Заповед № РД-09-50-258/01.06.1994г., както и нанасяне на имот с проектен кад. ид. 68134.1943.1363, като се нанася поземлен имот с кад. ид. 68134.1943.3110 в съответствие с частта на поземлен имот пл. № 20а, кв. 13 по предходен регулационен план, одобрен със Заповед № 3252/27.08.1958г. Изготвена и представена е и скица проект № 15-1234069/12.11.2021г. за исканото изменение

С писмо изх. № 24-31107/12.11.2021г. по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК за започналото административно производство са уведомени Столична община, р-н В.. С вх. № 02-1337/25.11.2021г. при СГКК – С. е постъпило възражение от СО, р-н В., в което е изразено несъгласие с исканото изменение.

Ответникът е уважил подаденото заявление и на основание чл. 51, ал.1, т. 2 и ал. 2 и 3 и чл. 54, ал. 4 от ЗКИР е постановил Заповед № 18-2645/11.03.2022г., като по същество е намалил площта на имот с кад. ид. 68134.1943.1363, като този имот се намалява с площ от 36 кв.м., представляващи западната част от новообразувания ПИ 68134.1943.3110, както и се намалява площта на имот кад. ид. 68134.1943.28.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно – техническа експертиза (СТЕ), която съдът кредитира изцяло. Според заключението на вл. С. К. за района, в който попада процесния по делото имот са налични няколко

регулационни плана:

Първият регулационен план е одобрен със Заповед №5292 от 27.08.1958 г. Копие от заповедта и от графичната част е приложено на л. 98- 99 по делото. От анализа на този план се установява, че в него имотът на заинтересованите страни е бил нанесен в кадастралната основа като ПИ №20а, като за него е бил отреден парцел Х.-28 от кв. 13. По този план част от имота е предвидена улица с ширина измерена по плана 3.5 метра, която пресича имота в посока север-юг, като отнема от имота площ за улицата по дължина на имота, а част от имота по западната му граница остава в квартал 45 като придадена площ към парцелите в него. Тротоари към улицата не са предвидени. Според СТЕ този план най-вероятно е бил приложен, тъй като в кадастралната основа на последващите регулационни планове е нанесена [улица] м и имота на заинтересованите страни е нанесен като ПИ № 28, който попада изцяло в кв. 13 - без частта от имота, попадаща в кв. 45.

Със Заповед № 291 от 30.05.1980 година е одобрен последващ кадастрален, застроителен и регулационен план - л. 102 - 103 по делото. В кадастралната основа на този план е нанесена като съществуваща [улица] м. с асфалтово покритие, а имотът на заинтересованите страни е нанесен като ПИ № 28. Предвиждането по този план е платното на улицата западно от имота на заинтересованите страни да бъде разширено до 5 метра, а прилежащите тротоари да бъдат по 2.5 м. Няма данни за прилагане на този план.

Със Заповед РД-09-50-258/01.06.1994 г. е одобрен частичен застроителен и регулационен план за част от кв. 13, в която попада процесният имот. (л.30 - 31 и л. 100 - 101 по делото). По този план ширината на платното на улица 731 е предвидена да остане 3.50 м. (по плана от 1958г.), като западния тротоар е предвиден с ширина 1.50 м., а източния (пред имота на заинтересованите страни) - с ширина 2 м. Няма данни за прилагане на този план.

Действащата кадастрална карта за района е одобрена със Заповед РД-18-68 от 2.12.2010г. В нея имотът на заинтересованите страни е нанесен като ПИ с идентификатор 68134.1943.28 с площ от 746 кв.м. Границите на имота са по съществуващите на място огради, а не по предвижданията на регулационните планове. Скица на имота е налична на л. 96 по делото.

Със Заповед № РА 50-854/02.11.2018г. е одобрено изменение на плана за регулация за кв. 13, за УПИ Х., Х., Х., като в заповедта за този план не е описано изменение на уличната регулация, въпреки различните ширини на улицата по него. Върху цифровия модел на плана, отразен в Г. С. е показано улично платно с ширина 5 м. и тротоари по 1.50 м.

При направените проверка на СТЕ в СО, район В. се установи, че според техническия отдел действащ за уличната регулация на ул. К. крепост (бивша ул. 731) е по границите на регулационния план от 1980 година, доколкото този план е основен за района, а в заповедите за последващите частични изменения няма описани изменения на уличната регулация.

При извършен оглед на място СТЕ констатира, че улица 731 (К. крепост) не е изградена в съответствие с действащия и предходния регулационен план. Имотът на заинтересованите страни е изграден с масивна ограда, като СТЕ прави извод, че оградата е по-стара от 30 години. Съществуващото улично платно е с много износен асфалт (на места липсващ) и е с ширина 3 метра. Тротоари не са изградени. Оградата на процесния имот е на отстояние около 0.5 м. от асфалта, като пред входа за гаража е

налична малка бетонирана рампа. Общата ширина на улицата - от оградата на процесния имот до оградата на съседния през [улица] измерена на място е 4.53 м. При така изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу акт, подлежащ на оспорване по съдебен ред, от лице – страна в административното производство и заинтересовано лице по смисъла на § 1, т. 13 от ДР на ЗКИР, при наличие на правен интерес. Жалбата е подадена в преклузивния срок за оспорване предвид приложените на л. 32 и 33 от делото доказателства, от отбелязването в които е видно, че СО е уведомена за издадения административен акт на 15.03.2022г., а жалбата е депозирана на 29.03.2022г., чрез Български пощи.

Преди да се произнесе по основателността на предявената жалба, съдът следва да изясни характера на претенцията за нищожност на оспорената заповед.

При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на "правно нищо", на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани" /ТР № 3/16.04.2013 г. по т. д. № 1/2012 г. на ВАС, О. /.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен, и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т. е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; "пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган" /решение № 925/23.01.2014 г. по дело № 12602/2013 г. на ВАС, Второ отделение/; 5. при превратно

упражняване на власт.

При изследване на законосъобразността, респ. незаконосъобразността на административния акт винаги се проверява и неговата валидност (нищожност), дори и да няма изрично искане за това арг. чл. 168, ал. 1 и ал. 2 от АПК. И обратното, в случая, че се установи, че административният акт е законосъобразен, то същото изключва необходимостта за проверка предпоставките за нищожност арг. чл. 177, ал. 3 от АПК.

Така, съдът установява, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – началник на СГКК - С. и в пределите на предоставената му власт, съобразно чл. 54, ал. 4 ЗКИР.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона форма, мотивирана е, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа фактическите констатации и правни квалификации, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление. Посочени са обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и разпоредителната част относно одобряването на процесния ЗРКП. Съгласно Постановление № 4/1976 г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004 г. по дело № ТР-4/2002 г. ОСС на ВАС административният акт или отказът да бъде издаден такъв акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, което изискване в случая е спазено. Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд, задължително по смисъла на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, сочи, че "не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива". В случая мотиви за постановяване на оспорената заповед се съдържат в представената по делото преписка.

Не се констатира нарушение на административно процесуалните правила, което да бъде квалифицирано като съществено и да представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорената заповед. Съдебната практика и теорията са константни в разбирането, че процесуалните нарушения в административното производство са съществени, само ако са се отразили на правилността на крайните фактически и правни изводи на административния орган. Тук е моментът да се отбележи, че неспазването на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3 АПК може само по изключение да доведе до нищожност - тогава, когато е довело до липса на волеизявление, каквото в случая не е налице спрямо процесния акт. В случая възраженията на Столична община се свеждат до това, че не е било зачетено отреждането на имот 68134.1943.1363, а именно за второстепенна улица, от което е изведена собствеността на СО, както и претенцията за наличие на спор за материално право. Възраженията на СО са били разгледани и мотивирано отхвърлени от административният орган.

Производството по изменение на кадастрална карта и кадастрални регистри е открито

по искане на заинтересовано лице, легитимираше се с актове за собственост и твърденията, че данните за обектите на кадастъра са неправилно отразени. От обяснителна записка се установява, че изменението се състои в поставяне на границите в съответствие с границите, описани в документите за собственост. Според проекта за изменение създава се нов ПИ с проектен идентификатор 68134.1943.3110, който отнема части от ПИ 68134.1943.1363 и от ПИ 68134.1943.28, като имотите на заявителите се поставят по границите на първият регулационен план е одобрен със Заповед №5292 от 27.08.1958 г.

Противоречието с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК - води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган. В жалбата се твърди, че процесната заповед е издадена в нарушение на материалноправните разпоредби.

Основанията за изменение на одобрената кадастрална карта и кадастрални регистри са посочени в чл. 51, ал. 1 ЗКИР - изменения в данните за обектите на кадастъра, настъпили след влизането в сила на кадастралната карта и кадастралните регистри; непълноти или грешки. В случая правното основание за изменението е по т. 2 на текста. Съгласно § 1, т. 16 ДР (изм.ДВ, бр. 57 от 2016г.) на ЗКИР „непълноти или грешки“ са несъответствия в границите и очертанията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние. С оглед на това, в развилото се производство е следвало да се спазва процедурата по чл. 54 ЗКИР.

Разпоредбата на чл. 54, ал. 2 ЗКИР изрично предвижда, че когато непълнотата или грешката е свързана със спор за материално право, тя се отстранява в кадастралната карта и кадастралните регистри едва след решаване на спора по съдебен ред.

По претенцията за наличие на спор за материално право:

Съдът споделя разбирането, че спор за материално право е налице не само при висящ съдебен процес по вещно дело, но и всеки път, когато твърденията на страните относно определено субективно материално право са разнопосочни. Съгласно разпоредбата на чл. 70, ал. 4 от Наредба № РД-02-20-5/15.12.2016г., в сила от 13.01.2017г., при установяване на спор за материално право за местоположението и границите или очертанията на имотите – предмет на проекта, органът е длъжен да откаже исканото изменение на кадастралната карта. Не всяка претенция обаче може да се приеме, че е спор за материално право. В случаят не се установява да е налице такъв спор.

От заключението на СТЕ се установява, че ПИ 68134.1943.1363 е с отреждане за улица, което не се оспорва. Според СТЕ първоначалния план за улична регулация е одобрен със Заповед № 5292 от 27.08.1958г., който план е приложен, доколкото на място имотът на заинтересованите страни е ограден и се владее без частта от него, която по този план е останала в кв. 45, а и улицата е изградена само с платно 3м., както е по този план.

Следващия план за улична регулация, който според СТЕ е действащ и към момента е този, одобрен със Заповед № 291 от 30.05.1980 година, който план обаче не е приложен. Действащ план за дворищна регулация е изменение на

ЧЗРП, одобрен със Заповед РД-09-50-258 от 01.06.1994г. В този план също е изчертана различна улична регулация, като за него също няма данни да е прилаган.

Следователно, налага се извода, че съществува улица, която е изпълнена по план за улична регулация по Заповед № 5292 от 27.08.1958г., което е приложен, според СТЕ. Други, последващи планове, с които се предвижда разширяване на улицата, не са прилагани. От друга страна границите на нов пи с проектен идентификатор 68134.1943.3110 са поставени в съответствие с границите на ПИ №20а, който имот е отново Заповед №5292 от 27.08.1958 г., но без парцел (УПИ) X.-28 от кв. 13.

Следователно не е налице спор за материално право. Целта на предвидената в ЗКИР процедура е да установи реално съществуващите граници на имотите, а не да размества вещни права. В този смисъл предвид липсата на засягане на вещни права, доколкото границите на имотите по КК се поставят в съответствие с действащият регулационен план, то не може да се приеме, че е налице спор за материално право. Налице са били несъответствия в данните за недвижимите имоти в кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти спрямо действителното им състояние към момента на одобряване на кадастралната карта и кадастралните регистри, поради което е налице основание за изменение на КККР.

Не на последно място, настоящият състав прима, че административния акт не може да се определи като нищожен поради несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само, че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената такава, а именно поддържане на актуалност на данните данни в КККР по см. на чл. 2 от ЗКИР.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че Заповед № 18-2645/11.03.2022г. е законосъобразна, а подадената жалба от Столична община следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на заинтересованото лице за присъждане на разноски по делото. Такава е заявена в о.с.з. от 07.12.2022г. в размер на 600 лева, от които 300 лева депозит за СТЕ и 300 лева адвокатско възнаграждение, която претенция следва да бъде уважена.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 28-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на кмета на Столична община, срещу Заповед № 18-2645/11.03.2022г. на Началник СГКК – [населено място], с която е одобрено изменението на кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено

място], състоящо се в промяна на границите на съществуващи обекти в КККР на имоти и нанасяне на имот с кад. ид. 68134.1943.28 в съответствие с границите на УПИ Х.-28, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“ и промяна на границите на поземлен имот с кад. ид. 68134.1943.1363, като се нанася поземлен имот с кад. ид. 68134.1943.3110 в съответствие с частта на поземлен имот пл.№ 20а, кв. 13 по действащия регулационен плана на м. „в.з. Б.“, м. „Антоновска ливада“ по предходен регулационен план, одобрен със Заповед № 3252/27.08.1958г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Л. В. Т. сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от получаването на съобщението, че е изготвено пред Върховен административен съд.

Препис от решението да се връчи на страните.

СЪДИЯ: